

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Janou Hercíkovou v právní věci žalobkyně **Mgr. N. M.** narozené bytem zastoupené JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Sokolovská 32/22, proti žalované **České republice-Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 339 898,62 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplati žalobkyni částku 1 675 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 1 675 Kč od 8.6 .2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku
- II. Řízení o zaplacení částky 32 257 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 32 257 Kč od 8.6. 2017 do zaplacení se zastavuje.
- III. Žaloba o zaplacení částky 305 966,62 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 305 966,62 Kč od 8.6. 2017 do zaplacení se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 29 258 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12.6. 2017 domáhá na žalované zaplacení shora uvedené částky jakožto náhrady škody a nemajetkové újmy, jež měla žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

vzniknout v rámci trestního řízení vedeného u Okresního soudu ve Vyškově (dále jen „okresní soud“ nebo „soud“) pod sp. zn. [REDAKCE]. Proti žalobkyni bylo usnesením PČR KŘP Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko, Oddělení hospodářské kriminality, ze dne 14.9. 2015, č.j. [REDAKCE] zahájeno trestní stíhání pro přečin podvodu podle ust. § 209 odst. 1,3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „TZ“), ve stadiu pokusu podle ust. § 21 odst. 1 TZ. V lednu 2016 byla proti žalobkyni podána obžaloba, které však byla rozsudkem okresního soudu ze dne 23.6. 2016, č.j. [REDAKCE] zproštěna. Důsledkem probíhajícího trestního řízení však bylo zhoršení psychického zdraví žalobkyně, kdy tato absolvovala řadu podpůrných programů ke zmírnění duševních útrap, přesto celá situace vyústila ve ztrátu zaměstnání, když do té doby žalobkyně pracovala jako [REDAKCE]

[REDAKCE] Přestože do té doby (prosinec 2015) byla žalobkyně uznávanou veřejně známou osobou ve svém oboru, odchodem ze své pozice v důsledku trestního řízení žalobkyně ztratila veškeré pracovní příležitosti akademické seberealizace a růstu, tato dále krátkou dobu pracovala na [REDAKCE] od [REDAKCE] do [REDAKCE] byla přihlášená na Úřadu práce. Všechny tyto skutečnosti se pak odrazily zejména v osobním a společenském životě žalobkyně, věc byla dále umocněna faktem, že žalobkyni byl přičítán čin s motivem jednání na úkor rodiny jejího zemřelého manžela. V důsledku vydaného nezákonného rozhodnutí žalobkyně požaduje na žalované zaplacení částky 339 898,62 Kč skládající se z náhrady nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 32 257 Kč, dále nákladů vynaložených na eliminaci duševních útrap (kurz [REDAKCE] bankovní poplatek, kurz [REDAKCE] a kurz [REDAKCE] ve výši 35 966,62 Kč, nákladů na jízdné ve výši 1 675 Kč a nemajetkové újmy ve výši 270 000 Kč. Žalobkyně svůj nárok uplatnila u žalované dne 7.12. 2016, tato jej však v šestiměsíční lhůtě nikterak neprojednala.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11.7. 2016 potvrdila, že u ní žalobkyně své nároky uplatnila dne 7.12. 2016 podáním ze dne 5.12. 2016. Ve svém stanovisku ze dne 30.6. 2017 žalovaná uzavřela, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, což rovněž konstatovala a žalobkyni přiznala náhradu nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 31 340,89 Kč. Nároku žalobkyně na náhradu majetkové škody pak žalovaná nevyhověla, když žalobkyně neprokázala příčinnou souvislost mezi trestním řízením a náklady vynaloženými na absolvované kurzy, žalobkyně rovněž nedoložila, že by měla předchozí souhlas soudu s použitím motorového vozidla. Dále žalovaná nevyhověla nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy, když konstatování porušení práva považuje žalovaná s ohledem na všechny okolnosti případu za dostatečnou satisfakci. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

Dle ust. § 96 odst. 1 o.s.ř. žalobce (navrhovatel) může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela, dle odst. 2 věta druhá tamtéž je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví.

Žalobkyně při jednání dne 8.2. 2018 vzala žalobu co do nároku na náhradu nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 32 257 Kč zpět, neboť tento nárok byl až na drobnou odchylku uspokojen, zdejší soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku řízení co do částky 32 257 Kč s příslušným úrokem z prodlení zastavil. Předmětem řízení tedy nadále zůstává nárok

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

žalobkyně na náhradu škody ve výši 37 641,62 Kč a na náhradu nemajetkové újmy ve výši 270 000 Kč.

Z dopisu žalobkyně ze dne 5.12. 2016 a ze stanoviska žalované ze dne 30.6. 2017 soud zjistil, že žalobkyně svůj nárok předběžně u žalované uplatnila dne 7.12. 2016, tato konstatovala, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a přiznala žalobkyni náhradu nákladů vynaložených na obhajobu ve výši 31 340,89 Kč, jak rovněž vyplývá z pokynu žalované k proplacení dané částky ze dne 30.6. 2017.

Zdejší soud ze spisu okresního soudu sp. zn. [redacted] zjistil zejména následující podstatné skutečnosti. Usnesením PČR KŘP Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko, Oddělení hospodářské kriminality, ze dne 14.9. 2015, č.j. [redacted], bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro přečin podvodu podle ust. § 209 odst. 1,3 TZ ve stadiu pokusu podle ust. § 21 odst. 1 TZ. Dne 15.1.2016 Okresní státní zastupitelství Blansko pod č.j. [redacted] podalo na žalobkyni obžalobu. Rozsudkem okresního soudu ze dne 23.6. 2016, č.j. [redacted], byla žalobkyně zproštěna obžaloby, dle které měla spáchat pokus přečinu podvodu podle ust. § 21 odst. 1 TZ k ust. § 209 odst. 1,3 TZ, neboť skutek není trestným činem.

Z dopisu [redacted] ze dne 31.12. 2015 vyplývá, že [redacted] souhlasí s rozvázáním pracovního poměru se žalobkyní dohodou k 31.12. 2015. Dopisem [redacted] ze dne 28.4. 2016 pak bylo žalobkyni oznámeno, že její pracovní poměr bude ve zkušební době dnem [redacted] ukončen. Z potvrzení Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně vyplývá, že žalobkyně byla od [redacted] do [redacted] vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Z faktury č. [redacted] ze dne 18.4. 2016 je zřejmé, že tato byla žalobkyni vystavena Mgr. M. [redacted] H. [redacted] Ph.D., na cenu 8 245 Kč za [redacted] (50% z ceny [redacted]). Z faktury č. [redacted] ze dne 3.10. 2016 je zřejmé, že tato byla žalobkyni vystavena Mgr. M. [redacted] H. [redacted] Ph.D., na cenu 8 245 Kč za [redacted] (50% z ceny [redacted]). Z příjmového pokladního dokladu č. [redacted] ze dne 12.6. 2016 vyplývá, že žalobkyně uhradila M. [redacted] B. [redacted] za kurz [redacted] částku 12 000 Kč. Z přehledu operací na bankovním účtu žalobkyně za období od 1.5. 2015 do 31.5. 2015 má soud za prokázané, že žalobkyně provedla dne 5.5. 2015 zahraniční platbu na úhradu [redacted] ve výši 7 226,62 Kč, poplatek za zahraniční platbu činil částku 250 Kč.

V prohlášení žalobkyně ze dne 29.5. 2017 je uvedeno, že se uskutečnily jízdy na PCŘ do Blanska jejím osobním vozem [redacted] tj. cesta 2 x Brno – Blansko a zpět, tj. vznikly jí náklady ve výši 739 Kč. Dále proběhly jízdy k okresnímu soudu, tj. 2 x Brno – Vyškov a zpět, tj. vznikly jí náklady ve výši 862 Kč. Z prohlášení O. [redacted] M. [redacted] ze dne 29.5. 2017 vyplývá, že tento potvrdil, že vezl žalobkyni jejím osobním vozem [redacted] a to jak je uvedeno výše. Z technického průkazu vozidla [redacted] RZ [redacted] je zřejmé, že tento vlastní žalobkyně. Z vyrozumění PCŘ ze dne 13.5. 2015 vyplývá, že žalobkyni bylo oznámeno, že žalobkyni požadované cestovní náhrady a ušlý výdělek v souvislosti s podáním vysvětlení dne 6.5. 2015 nelze proplatit, neboť v daném případě byla žalobkyně osobou, která byla k úkonu vyzvána pro svoje protiprávní jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

Žalobkyně ve své účastnické výpovědi u zdejšího soudu uvedla, že trestním řízením byla velmi zaskočena, o probíhajícím vyšetřování se dozvěděla tak, že na její tehdejší pracoviště byly zaslány dopisy ze strany Policie ČR, na kterých bylo vedle příjmení žalobkyně uvedeno slovo „podvod“. Policie si rovněž vyžádala hodnocení žalobkyně ze strany zaměstnavatele. Přestože žalobkyně o trestním řízení mezi kolegy mlčela, ti se o něm dozvěděli, situace se pro žalobkyni začala stávat neúnosnou. Dokumenty, které přišly od policie, spustilo vlnu určitých „šuškalů“ a vzhledem k tomu, že žalobkyně dostávala nepřímá varování od některých kolegů, jejichž iniciály odmítla soudu sdělit, rozhodla se žalobkyně pro rozvázání pracovního poměru dohodou. Se svým zaměstnavatelem o předmětném trestním řízení nehovořila. Pro podporu svého psychického zdraví se žalobkyně rozhodla účastnit se různých kurzů, odbornou péči žalobkyně nevyhledala s odůvodněním, že: „měla velké obavy z druhé strany, tedy od paní P. [redacted] bývalé manželky mého manžela, která dávno předtím, než k téhle kauze došlo, poměrně nevybíravě útočila na mě a mou rodinu, měla jsem představu, že když půjdu za odbornou pomocí lékařskou, tak informace, které sdělím lékaři mohou být použity proti mně“. Žalobkyně následně nastoupila na [redacted] [redacted] kterou však byla v důsledku organizačních změn nucena skončit. Poté byla vedena na Úřadu práce ČR, místo odpovídající její kvalifikaci však nesehnala, evidenci v seznamu uchazečů ukončila a od [redacted] žalobkyně podniká v oboru vzdělávání. Spolupracuje se vzdělávací agenturou, vede různé kurzy, možnost přednášet, spolupracovat na vzdělávacích projektech se zahraničními partnery, publikovat již však nemá. Rodinné vztahy trestní řízení neovlivnily, rodina se za žalobkyni postavila.

O. [redacted] M. [redacted] manžel žalobkyně, ve své svědecké výpovědi u zdejšího soudu uvedl, že se s žalobkyní se seznámil cca v září 2015, o trestním řízení vůči žalobkyni byl informován, věděl, že tato jej vnímá jako nespravedlnost. Dále uvedl, že žalobkyni zasáhla skutečnost, že se o celé věci „šuškalo“ na pracovišti žalobkyně, tato pak ukončila pracovní poměr, protože to pro ni už nebylo příjemné prostředí. Žalobkyně měla deprese, nemohla spát, léčila se však sama, měla své alternativní metody, svědek jí byl psychickou podporou. Svědkovi i žalobkyni i po skončení trestního řízení zůstali přátelé, se kterými se stýkají, rodina žalobkyně ji také podporovala.

J. [redacted] N. [redacted] sestra žalobkyně, ve své svědecké výpovědi u zdejšího soudu uvedla, že se o trestním stíhání žalobkyně dozvěděla telefonicky od žalobkyně, která byla rozhozená, mluvila o šikaně ze strany kolegů na pracovišti, kteří jí říkali, že už si [redacted] „neškrtně“, nejlepší by tedy bylo, aby žalobkyně ze zaměstnání odešla. Vztahy v rodině se trestním řízením nijak nezměnily, svědkyně má s žalobkyní velmi hezký vztah.

Z. [redacted] N. [redacted] bratr žalobkyně, ve své svědecké výpovědi uvedl, že slibná kariéra žalobkyně byla trestním řízením narušena, od té doby svědek neví, že by žalobkyně dále publikovala. Celá věc měla na žalobkyni negativní vliv, v důsledku „šuškandy“ mezi kolegy byla žalobkyně nucena v zaměstnání skončit, žalobkyně se nikde neléčila, spíše navštěvovala kurzy. Vzájemné vztahy mezi svědkem a žalobkyní se v důsledku trestního řízení nezměnily.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 31 odst.1 a odst. 3 zákona jsou součástí nákladů řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu, také náklady zastoupení, jež zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Se sdělením obvinění žalobci je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu zákona jako s nezákonným rozhodnutím. V posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že trestní stíhání žalobkyně neskončilo pravomocným odsouzením, a proto je třeba na rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobkyně hledět jako na nezákonné rozhodnutí, které bylo zrušeno. Soud se pak nejprve zabýval nárokem žalobkyně na náhradu škody spočívající v náhradě nákladů vynaložených žalobkyní na cestovné a v náhradě nákladů vynaložených žalobkyní v souvislosti s absolvovanými kurzy, přitom vycházel z následujícího.

Podle ust. § 137 odst. 1 o.s.ř. jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně soudního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné, náhrada za daň z přidané hodnoty, odměna za zastupování a odměna pro mediátora podle zákona o mediaci za první setkání s mediátorem nařízené soudem podle § 100 odst. 2. Podle § 30 odst. 1 vyhlášky č. 37/1992 Sb. nárok na jízdné má jen účastník, který nebydlí nebo nepracuje v místě, kde se řízení koná, nebo je předvolán z místa, kde se dočasně zdržuje. Podle ust. § 30 odst. 2 tamtéž se účastníku hradí skutečné, účelné a hospodárné cestovní výdaje veřejným hromadným dopravním prostředkem. Pokud s předchozím souhlasem soudu použil účastník vlastní motorové vozidlo, poskytne se mu náhrada podle zvláštního právního předpisu.

Jak shora uvedeno v demonstrativním výčtu cit. ustanovení, významnou položkou nákladů řízení jsou vedle odměny za právní zastupování hotové výdaje účastníků. Hotové výdaje přitom účastníkům vznikají především v souvislosti s účastí na soudním jednání, kdy tito musejí hradit náklady na přepravu z místa bydliště do místa konání jednání či provádění procesních úkonů. Soud v dané věci přisvědčil žalobkyni, že žádat o předchozí souhlas příslušných orgánů s použitím vlastního motorového vozidla, aby se žalobkyně mohla dostavit

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

k daným úkonům, jde proti smyslu právní úpravy trestního procesu, kdy s odkazem na provedené dokazování je zřejmé, že žalobkyně byla policejním orgánem poučena, že nárok na náhradu vynaložených nákladů nemá ten, kdo byl vyzván k dostavení se pro své protiprávní jednání. Při výpočtu náhrady škody odpovídající cestovnímu vyšel soud z toho, že cesta z Brna do Blanska a zpět činí 60 km a z Brna do Vyškova a zpět 70 km, průměrná spotřeba u předmětného vozidla na 100 km činí 8 l, cena pohonných hmot je 29,90 Kč/1 l. Za jednu cestu z Brna do Blanska a zpět náleží tudíž cestovné ve výši 228 Kč za jednu cestu z Brna do Vyškova a zpět náleží cestovné ve výši 216 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dále doložila, že uhradila jízdné z Brna do Blanska vlakem ve výši 74 Kč, soud vyhověl nároku žalobkyně na náhradu hotových výdajů spojených s cestovním tak, jak je žalobkyně žalobou vyčíslila a výrokem I. uložil žalované zaplatit žalobkyni náhradu cestovního v celkové výši 1 675 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 8.6. 2017, kdy se žalovaná dostala z úhradou náhrady do prodlení.

Dále se soud zabýval nárokem žalobkyně na náhradu škody spočívající ve vynaložených finančních prostředcích na absolvované kurzy, které měly dle tvrzení žalobkyně přispívat ke zlepšení jejího psychického zdraví. Soud souhlasí se žalovanou, že se v takovém případě nejedná o účelně vynaložený náklad v souvislosti s trestním řízením, kdy žalobkyně ani přes výzvu soudu danou jí v souladu s ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. neprokázala příčinnou souvislost mezi vznikem majetkové škody a trestním řízením. Tvrzení žalobkyně, že nedokázala situaci sama překonat a zvládnout, přičemž pomoc očekávala od absolvovaných kurzů, považuje zdejší soud za nedostatečné. Ani specifikace jednotlivých kurzů příčinnou souvislost neprokázaly. Tvrzení žalobkyně, že odbornou péči nevyhledala, neboť se obávala, že informace, které by lékaři sdělila, by byly zneužity proti ní, je pouhou domněnkou žalobkyně, které není nijak podloženo. Z uvedených důvodů soud nároku žalobkyně na náhradu škody ve výši 35 966,62 Kč nevyhověl.

K nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni nezákonným rozhodnutím, soud uvádí, že „nejde o vyvratitelnou domněnku jako u nepřiměřeně dlouhého řízení, kdy se újma na straně poškozeného předpokládá, újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.3.2012, sp.zn. 30 Cdo 2555/2010, ze dne 3.7.2012, sp.zn. 30 Cdo 4280/2011). Soud tak vychází z toho, že vznik nemajetkové újmy (jakkoliv je každé trestní stíhání dle nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. IV. ÚS 428/05 spojeno vždy s jistým zásahem do osobnostních práv trestně stíhaných osob) není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy, odůvodňující peněžní odškodnění (srov. zejm. rozsudky ze dne 11.1.2012, sp.zn. 30 Cdo 2357/2010, či ze dne 31.5.2012, sp.zn. 30 Cdo 914/2011). Při stanovení formy a výše odškodnění vyšel soud z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu, jež formuluje závěr, dle kterého při úvaze o formě a výši odškodnění v případě zahájeného trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými jsou: povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky v osobní sféře poškozené osoby. V daném případě bylo proti žalobkyni vedeno trestní stíhání pro trestný čin podvodu, předmětné řízení trvalo přiměřeně dlouhou dobu, tj. od 14.9. 2015 do 19.8. 2016, kdy nabytí právní moci zprošťující rozsudek, tedy celkem 11 měsíců. V řízení bylo prokázáno, že trestní řízení nemělo vliv na rodinný život žalobkyně, této se nepovedlo prokázat, že by ke ztrátě zaměstnání došlo v důsledku trestního řízení, když pracovní poměr byl dle provedeného Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobešová

dokazování ukončen dohodou a žalobkyně odmítla soudu sdělit iniciály kolegů, od kterých se jí mělo dostávat nepřímých varování, aby odešla z fakulty. Žalobkyně svá tvrzení opírá především o skutečnost, že jí byl znemožněn její kariérní růst a další působení v akademickém poli, nicméně nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně byla nucena ze své pozice odejít, případně se v oboru dále nepohybovat, tato tvrzení žalobkyně nijak neprokázala. Žalobkyně též neprokázala, že by v důsledku trestního řízení trpěla psychickými problémy, když odborného lékaře nevyhledala a pouhá skutečnost, že žalobkyně absolvovala výcviky a odborné kurzy nevypovídá ničeho o psychickém zdraví žalobkyně. S ohledem výše uvedené skutečnosti soud nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy ve výši 270 000 Kč nevyhověl, omluvu žalované považuje za odpovídající formu zadostiučinění.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Stran požadavku na zaplacení částky 32 257 Kč bylo řízení zastaveno, a to z převážné části pro chování žalované, která tuto částku zaplatila po podání žaloby a uplynutí 6 měsíční lhůty, stanovené jí zákonem k předběžnému projednání nároku. Žalobkyně byla dále úspěšná stran nemajetkové újmy v celém rozsahu ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10.2. 2015, příp. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2412/10 ze dne 4.4.2011, neboť žalovaná ve svém stanovisku konstatovala porušení práva žalobkyně a dále stran majetkové škody ve výši 1 675 Kč. Žalovaná pak byla úspěšná co do částky 35 966,62 Kč. S ohledem na uvedené lze konstatovat, že v řízení úspěšnější žalobkyně má právo na náhradu svých nákladů řízení v rozsahu 78 % (odečtení úspěchu žalované od úspěchu žalobkyně). Náhradu nákladů řízení představuje odměna dle § 7 cit. vyhlášky za 5 úkonů (převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby, účast na jednáních dne 8.2. 2018 a 12.6. 2018) ve výši 5 900 Kč za úkon (z tarifní hodnoty 50 000 Kč u nemajetkové újmy a z tarifní hodnoty 69 898,62 Kč u majetkové újmy), dále paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 1 500 Kč a 21 % náhrada DPH. Celkem jde o 37 510 Kč, z čehož 78 % je 29 258 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení ve dvojím vyhotovení prostřednictvím soudu zdejšího k Městskému soudu v Praze.

Nesplní-li žalovaná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobkyně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na exekuci.

V Praze dne 14. června 2018

JUDr. Jana Hercíková, v.r.
soudkyně